

ТАТКО

Ний виждаме те отдалече,
кога се връщашъ въ къщи,
отпадналъ отъ умора вече
и все единъ и сжши.

Снагата ти въ умора тегне
отъ тежъкъ трудъ за всички.
И бърза всѣко да протегне
къмъ тебе две ржички.

Тогава ти забравишъ грижи
и топло ни прегърнешъ.
Веднага свѣтне нашта хижа,
когато ти се върнешъ.

И миръ се въ нея въцарява,
тя става друга вече.
И слушашъ, мама какъ разправя
за насъ съ подробни речи.

Какво сме вършили безъ тебе
ний — палавници ние!
Едва могла е да разтрѣби
отъ наштъ лудории.

А ти усмихнешъ се и: „Нека“ —
продумашъ ѝ засмѣно.
По бузи щипнешъ ни полека
и туришъ на колѣно.

И двойки отъ ржце тогава
прегърнатъ те горещо.
А мама, спрѣла се въ забрава,
изглежда ни отсреща.

Очитъ ѝ ни гледатъ сладко,
тѣй мили, тѣй засмѣни!
И твоитѣ очи сж, татко,
отъ радостъ насълзени.

СТИЛИЯНЪ ЧИЛИНГИРОВЪ